

Okolica Reke je zelo prijetna. Obmorsko obrežje je povsod obrašeno z drevjem, in to daje človeku prekrasen pogled. Zunaj mesta Reke je goli hrib Trsat s frančiškanskim samostanom in imenitno božjo potjo (Matere božje Lavretanske). Na velikanskej pečini tega hriba so ostanki starega grada Frankopanskega.

I. T.

Male pripovedke.

Dom.

Kadar mine šola, gremo otroci domov. Domá pri ljubih starših sem najrajše. Oče so gospodar v hiši ter zapovedujejo, a mati kuhajo in pospravljajo sobe. Domá prebivajo moje ljube sestrice in bratci, s katerimi se najrajše igram. Domá poznam vsak kotiček v hiši, ter znam za vsako stvarco, kje leži. Domá smo vsi skupaj: oče, mati in mi otroci, — vsa obitelj. V hiši otroci stanujemo, jemo, pijemo in se igramo, delamo in molimo, ter po noči sladko počivamo.

Zjutraj, ko se naredí dan, vstanemo iz svojih posteljic, oblečemo se, umijemo in opravimo svojo jutranjo molitev. Po končanej molitvi se zberemo okoli mize in mati nam dadó zajutrek. Potem gremo v šolo. O poludne pripravijo mati kosilo, otroci veselo posedemo svoja mesta okoli mize, odmolimo molitev pred jedjo ter potlej zavžijemo jedí, ki nam jih so skuhali ljuba mati. Potlej gremo vsak na svoje delo.

Kadar delo dobro končamo, smemo se igrati. V ta namen se zbiramo na dvorišči ali pa na vrtu, časi tudi zunaj na polji ali v zelenem gozdu.

Solnce zahaja. Kmalu se skrije za gozde in goré. Večer se naredí in nas vabi domov. Kako žalostno je v hiši! Tema nastaja. Oče sedé in počivajo od dela. Mati pletó, brat piše, sestra prede, a babica nam pripoveduje lepe basni in pripovedke. Dekla prinese luč, želí nam dober večer, pogrne mizo k večerji, potlej večerjamo, izmolimo sveti rožni venec ter se spravimo spat. Kdor je po dnevi pridno delal in se pošteno obnašal, ta po noči tudi sladko in mirno počiva.

D. Jurša.

Zvonik.

Nij davno tega, da me vzame cerkovnik s seboj v zvonik in mi pokaže véliki zvon, ki ob nedeljah in praznicih vabi pobožne ljudi v cerkev k svetej maši.

Tu sem videl, da zvonovi visé na zelo trdnih železnih okovih. Mislim sem si: ná, zdaj in zdaj odprè veliki zvon svoja usta, da pokliče s svojim milim glasom spodaj idoče ljudi v hišo božjo.

A cerkovnik me popelje še višje, in kmalu dospeva tja gori do ure, ki se za najin prihod niti ne zméni, ter po svojej stari navadi brez prenehleja vedno ponavlja svoj dolgočasni „tik, tak, tik, tak.“ Ko pridem še višje gori, tja do one male line, ter pogledam doli, zapazim široke planjave in zelene gozde. Zeló sem se čudil, kako nizko so ležale hiše pod menoj. A ljudje, ki so hodili spodaj po cesti, bili so za polovico manjši, nego-li navadno. Nu, vendar še nijsem bil na najvišjem mestu cerkvenega zvonika.